

Добрий слід на землі

На 95-му році життя березнівчани провели в останню путь Почесного громадянина міста, довгочасного керівника району в минулому В. С. ВОЗНЮКА.

Проводи супроводжувались спогадами, бо ця енергійна людина зробила в районі більше, ніж можна було в рамках тодішньої командно-адміністративної системи. Два десятиліття він був першим секретарем райкому партії, але відзначився передусім як ініціативний та успішний господарник. Цей творчий заряд передався і кадрам, а в результаті колись типовий поліський район став займати видні позиції не тільки в сільському господарстві, а й у всіх сферах життя, про що пам'ятають наші місцеві ветерани і підтверджує успадкована новим часом матеріальна база з інфраструктурою.

Стиль роботи колишнього районного керівника завжди був чітким: поменше часу в кабінеті і побільше серед людей — у полі, на підприємствах, будовах. Конкретикою відзначався і підхід до вирішення господарських питань: обгрунтована мета — матеріальні і трудові ресурси — чітка організація роботи — результат. При тодішній колгоспній системі з її обмеженнями згори він зумів випередити час, ініціювавши створення унікального в Україні багатопрофільного агро-промислового об'єднання з двома тисячами робочих місць. Практично на місцевих ресурсах постали і дали сотні робочих місць льонозавод, фарфоровий завод, філіал Рівненського заводу радіоелектронної апаратури, Бистрицький механічний завод, Зірненський торфобрикетний комбінат, Марининська каолінова фабрика, Малинський асфальтний цех, 8 сільських цегельних заводів, а в кожному лісництві обох лісгоспів працювали цехи переробки ягідно-грибної продукції. А ще проводилась реконструкція і розширення діючих підприємств.

Взагалі місцеве будівництво в районі було характерним за керівництва В. С. Вознюка. З тих часів навіть було відоме в області попередження для керівників інших районів: якщо не можете освоїти виділені кошти, то віддамо в Березне. Самому доводилось як працівнику районної газети поїхати мотоциклом з дорученням в Ко-

рець, щоб забрати лежачу без діла проектну документацію з місцевої редакції на будівництво двоповерхівки редакції і друкарні в Березному. А на спорудження просторого будинку культури в Яринівці, який зараз слугує і школою, секретар райкому вибивав дозвіл і кошти в напружений бюджетний період аж у Києві. Навантаження на будівельні організації було таким, що хірургічний корпус райлікарні опорядковували колгоспні майстри, а приміщення колишнього відділення банку "Україна" зводили "незайняті" взимку меліоратори. Коли ж під виглядом укрупнення постало питання про передачу в інший район міжколгоспшляхбуду, були негайно скликані збори керівників господарств, на яких прийнято задокументоване рішення про незгоду. А ще масово велося квартирне будівництво, буквально на пустирях постали залучені в район лісовий коледж і два профтехучилища.

За функціональними обов'язками за першим секретарем райкому було закріплене сільгоспвиробництво. Але тримав він у полі зору все аж до спорту і художньої самодіяльності, якими район і досі пишається. І все таки його улюбленими були поля і ферми та працюючі на них люди, яких він знав від керівника до ланкової і механізатора. Їдучи в колгосп нерідко в чоботях і робочій куртці, впізнавав і зазвичай підвозив людей по дорозі. А ось керівникам і спеціалістам розслаблення не давав. Знаючи погектарно угіддя, взимку проводив з головами та агрономами робочі консультації над картами щодо розміщення майбутніх посівів, а спеціалісти відправлялись за новими сортами і породами, додатковими добривами і технікою. І навіть огляди культури виробництва і сіл в районі перетворювали з формальності в реальну перебудову роботи і побуту. Тож можна зрозуміти стан душі ветерана В. С. Вознюка за розладнане господарство району, якому віддав стільки сил і рівень якого не змогли утримати реформи.

Відмітною рисою Віктора Степановича була ділова робота з кадрами в плані компетентності і відповідальності як на рівні району, так і окремого колективу. В цьому були добрими помічниками в колективах (як би сучасники до них не ставились) секретарі парторганізацій, більшість з яких і в умовах командно-адміністративної системи залишились передусім добрими наставниками. Так, на першого секретаря дехто ображався за надмірну суворість, а справедливіше — вимогливість. Так, він не терпів у тих же ображених лінощів, чарколюбства, вільної моральності, крохоборства, але був готовий захистити будь-кого навіть перед обласним керівництвом, яке могло вимагати організаційних висновків через випадковий одиничний епізод. Він був куди дипломатичніший від тодішньої системи. Про це засвідчували простота й доступність у спілкуванні з людьми, спокійний та діловий стиль в роботі з працівниками апарату, готовність прийняти відвідувачів поза всякими графіками, посприяти у виконанні звернень. Таким же простим і людяним він був у сімейних відносинах, перебираючи значну частину домашньої роботи на свої плечі і руки, ведучи скромний спосіб життя.

Попрощались березнівчани з відомою і заслуженою людиною, відзначеною високими військовими і трудовими нагородами. Відспівували батюшка з хором молитву за упокій душі з проханням до Всевишнього простити гріхи вільні і невольні, що є у всіх живучих. Думається, що ця людина була удостоєна довгого віку за добрий слід на землі. Хай же такою доброю залишиться і пам'ять про неї.

Петро ЖЕЛІНСЬКИЙ.